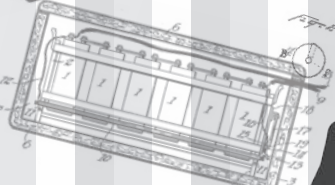

102 ต้นแบบวิธีพัฒนา
ความคิดแบบอัจฉริยะ:

อัจฉริยะพลิกโลก

EDISON
On
Innovation

นักบริหาร

นักคิด นักออกแบบ

และนักสร้างสรรค์

นวัตกรรมต้องอ่าน !

อัจฉริยะพลิกโลก

แปลและเรียบเรียงจาก Edison on Innovation

ผู้เขียน Alan Axelrod

ราคา 200 บาท

ผู้แปล : สุภางค์ เอกสุวรรณ

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มีนาคม 2553

สงวนลิขสิทธิ์โดย : บริษัท เอ็กซ์เปอร์เน็ท จำกัด

Edison on Innovation by Alan Axelrod

Copyright © 2008 by John Wiley & Sons, Inc. All Rights Reserved. This translation published under license. Thai translation rights: Expernet Co., Ltd. Published under arrangement with John Wiley & Son Inc. through Silk Road Publishers Agency

จัดพิมพ์และ : บริษัท เอ็กซ์เปอร์เน็ท จำกัด

จัดจำหน่ายโดย 2387 อาคารรวมทุนพัฒนา ถนนเพชรบุรีตัดใหม่
แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
โทร. 0-2718-1821 (10 คู่สาย)

<http://www.expernetbooks.com>

e-mail : public@expernetbooks.com

พิมพ์ที่ : บริษัท แอคทีฟ พรินท์ จำกัด
โทร. 0-2216-9122

หากมีข้อผิดพลาดเนื่องจากการพิมพ์ สามารถนำมาเปลี่ยนได้ที่สำนักพิมพ์เอ็กซ์เปอร์เน็ท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

แอ็กเซลรอด, อัลัน.

อัจฉริยะพลิกโลก.--กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท, 2553.

224 หน้า.

1. การสร้างสรรค์ทางธุรกิจ. 2. นวัตกรรมทางเทคโนโลยี.

I. สุภางค์ เอกสุวรรณ. ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

658.4063

ISBN 978-974-414-135-4

พิมพ์บน
กระดาษหนอมสายตา
www.greenread.com

 อ่านได้บน
by SCO Paper

ในกรณีที่ต้องการซื้อเป็นจำนวนมาก เพื่อใช้ในการสอน การฝึกอบรม การส่งเสริมการขาย หรือ
เป็นของขวัญพิเศษ กรุณาติดต่อสอบถามราคาพิเศษได้ที่ โทร. 0-2718-1821 (10 คู่สาย)

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	3
สารบัญ	5
บทนำ	11
บทเรียนที่ 1 ลองทำตัวคุณให้เป็นอัจฉริยะดูบ้าง	11
1 เรื่องราวชีวิตของคนธรรมดาๆ ที่ชื่อเอ็ดิสัน	17
2 ยอมให้มือเปื้อน	25
บทเรียนที่ 2 ทำการทดลองในทุกๆ อย่าง	25
บทเรียนที่ 3 เด็กขายข้าวบนรถไฟ	27
บทเรียนที่ 4 ความรู้มาจากการทดลอง	30
บทเรียนที่ 5 มองให้ทะลุ	31
บทเรียนที่ 6 เริ่มจากล่างขึ้นบน	32
บทเรียนที่ 7 ลงมือทำด้วยตัวเอง	34
บทเรียนที่ 8 ทดลองไปเรื่อยๆ	35
บทเรียนที่ 9 รู้ถึงคุณสมบัติ ไม่ใช่แค่ทฤษฎี	38
บทเรียนที่ 10 ลงมือปฏิบัติจริง : สัมผัสกับประสบการณ์ตรง	40
บทเรียนที่ 11 ไม่พลาดในรายละเอียด	42
บทเรียนที่ 12 รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้น	43
3 การใช้ประโยชน์จากทุกอย่างที่มี	45
บทเรียนที่ 13 ประโยชน์จากความพิการ	45
บทเรียนที่ 14 ไม่ยอมสูญเสียความคิด	47
บทเรียนที่ 15 ละเอียดถี่ถ้วน	48

	หน้า
บทเรียนที่ 16 เห็นคุณค่าของความไม่รู้	50
บทเรียนที่ 17 ลับเครื่องมือให้คม	51
บทเรียนที่ 18 เปิดรับปัญหา	53
บทเรียนที่ 19 ปัญหาคือแนวทาง	54
บทเรียนที่ 20 รู้ขอบเขตวิธีการจัดการกับปัญหา	55
บทเรียนที่ 21 ใช้ภัยพิบัติให้เป็น	57
บทเรียนที่ 22 ไม่มีการทดลองครั้งใดเปล่าประโยชน์	59
บทเรียนที่ 23 ความล้มเหลวมีประโยชน์	60
บทเรียนที่ 24 ใช้ข้อบกพร่องอย่างถูกวิธี	62
4 การลงทุน	65
บทเรียนที่ 25 ผู้บริหารในอุดมคติ	65
บทเรียนที่ 26 ทำให้มันใจว่าเป็นการลงทุนที่ยั่งยืน	67
บทเรียนที่ 27 ลงทุนในทรัพย์สิน	68
บทเรียนที่ 28 ตั้งต้นจากเล็กไปใหญ่	69
บทเรียนที่ 29 การสร้างโรงงานสิ่งประดิษฐ์	71
บทเรียนที่ 30 คำนึงถึงรายได้ที่ช่วยค้าทุนธุรกิจ	73
บทเรียนที่ 31 สร้างจากจุดที่อ่อนแอที่สุด	74
บทเรียนที่ 32 เป็นนักสะสม	76
5 ความเป็นผู้ประกอบการ	79
บทเรียนที่ 33 รายการสินค้าจากจินตนาการ	79
บทเรียนที่ 34 ค้นหาตลาด	80
บทเรียนที่ 35 ให้นิยามตัวคุณ	81
บทเรียนที่ 36 ปรับปรุงใหม่โดยไม่ต้องประดิษฐ์	82

	หน้า
บทเรียนที่ 37 สร้างความเชื่อมั่น	83
บทเรียนที่ 38 รับคำยกย่อง	85
บทเรียนที่ 39 เป็นตำนาน	87
บทเรียนที่ 40 สร้างทิวระบบ	88
บทเรียนที่ 41 คิดใหญ่กว่า	89
บทเรียนที่ 42 ให้งานวิจัยนำหน้า	90
บทเรียนที่ 43 อย่าหยุดทำการทดลอง	91
บทเรียนที่ 44 ถอนรับสิ่งที่ทำให้ไขว่เขว	92
บทเรียนที่ 45 กำหนดจังหวะเวลา	93
บทเรียนที่ 46 จินตนาการถึงอนาคต	94
บทเรียนที่ 47 อยู่ระหว่างกลางความรู้	96
6 สร้างลูกค้า	99
บทเรียนที่ 48 รับรู้ข่าวสาร	99
บทเรียนที่ 49 นวัตกรรมเกิดจากความต้องการสิ่งที่ดีกว่า	101
บทเรียนที่ 50 ให้การศึกษากับลูกค้า	102
บทเรียนที่ 51 เรียนรู้ตลาด	103
บทเรียนที่ 52 คิดให้ต่างจากคนอื่น : หาช่องให้ได้แล้วทำให้ยิ่งใหญ่	105
บทเรียนที่ 53 เสนอข้อได้เปรียบ	107
บทเรียนที่ 54 ย้ายไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยมากขึ้น	109
บทเรียนที่ 55 ขายนวัตกรรม	111
บทเรียนที่ 56 รู้ข้อจำกัดของนวัตกรรม	112
บทเรียนที่ 57 การสร้างแบรนด์	114
บทเรียนที่ 58 ความต้องการของคนไม่สิ้นสุด	115

7	การสร้างผลผลิตแห่งกำไร	117
บทเรียนที่ 59	สงสัยแต่อย่าเคลงใจ	117
บทเรียนที่ 60	พิจารณาภาพรวม	119
บทเรียนที่ 61	ออกแบบสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น	120
บทเรียนที่ 62	หาวิธีใช้ใหม่ๆ ให้กับอะไรก็ตามที่คุณมี	121
บทเรียนที่ 63	ระวิงผลลัพธ์	123
บทเรียนที่ 64	ใช้ประโยชน์จากเหตุไม่คาดคิด	124
8	พยายามไม่หยุดหย่อน	127
บทเรียนที่ 65	ชีวิตคือการทดลอง	127
บทเรียนที่ 66	ทำความเข้าใจความรู้ที่มีอยู่	128
บทเรียนที่ 67	การใช้ความคิดเป็นงานที่ยากที่สุดสำหรับมนุษย์	130
บทเรียนที่ 68	“อัจฉริยะเกิดจากแรงบันดาลใจ 1 เปอร์เซ็นต์และความพยายาม 99 เปอร์เซ็นต์”	131
บทเรียนที่ 69	จัดการกับปัญหา	132
บทเรียนที่ 70	ออกแบบใหม่	133
บทเรียนที่ 71	อย่าหยุดที่ครั้งแรก	134
บทเรียนที่ 72	คำนึงถึงทั้งเรื่องเทคนิคและเศรษฐกิจ	135
บทเรียนที่ 73	ลองใช้วิธีการทำหลายอย่างในเวลาเดียว	136
บทเรียนที่ 74	พิจารณารายละเอียดอย่างถี่ถ้วน	138
บทเรียนที่ 75	ความเร็วเป็นสิ่งสำคัญ	140
บทเรียนที่ 76	มุ่งมั่นพยายาม	141
บทเรียนที่ 77	แรงจูงใจอย่างไม่มีขีดสุด	142
บทเรียนที่ 78	ถ้าคุณทำสำเร็จในครั้งแรก ให้ลองพยายามต่อไปอีก	143

9 การบริหารจัดการ	145
บทเรียนที่ 79 ไม่เคยละเลยการจัดการวางแผน	145
บทเรียนที่ 80 มุ่งสู่ความสำเร็จ	146
บทเรียนที่ 81 วางแผนสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น	147
บทเรียนที่ 82 สร้างโรงงาน	148
บทเรียนที่ 83 เริ่มทำโรงเรียน	149
บทเรียนที่ 84 การสร้างสรรค์เป็นกระบวนการที่คาดเดาได้	151
บทเรียนที่ 85 สร้างมาตรฐาน	153
บทเรียนที่ 86 แบ่งย่อย มอบหมาย ให้อำนาจ	154
บทเรียนที่ 87 เก็บเกี่ยวจากคำร้องเรียน	157
บทเรียนที่ 88 เอาชนะตัวเอง	157
บทเรียนที่ 89 จัดการกับเรื่องบัญชี	158
10 วิถีอัจฉริยะ	161
บทเรียนที่ 90 สร้างแบบจำลอง	161
บทเรียนที่ 91 ขึ้นรถไฟ	162
บทเรียนที่ 92 สร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ โดยการเลียนแบบ	167
บทเรียนที่ 93 ทำให้ดีกว่า	169
บทเรียนที่ 94 สร้างจากความคล้ายคลึงกัน	169
บทเรียนที่ 95 ทำให้ปัญหาเป็นคำตอบ	173
บทเรียนที่ 96 การเทียบเคียงกับความรู้เดิม	178
บทเรียนที่ 97 ปัญหา คือทางแก้ไข	184
บทเรียนที่ 98 ใหม่หมดจากชิ้นส่วนเดิม	185
บทเรียนที่ 99 วางแผนอย่างละเอียดในการทดแทน	186

	หน้า
บทเรียนที่ 100 วิวัฒนาการดีกว่าบฏวัติ	188
บทเรียนที่ 101 สร้างความคุ้นเคยกับสิ่งใหม่ๆ	189
บทเรียนที่ 102 ทำงานก้าวหน้าสมัย	190
ภาคผนวก ก ลำดับเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเอ็ดิสัน	193
ภาคผนวก ข ตัวอย่างสิทธิบัตรของเอ็ดิสัน	207
ภาคผนวก ค แห่ล่งอ้าวอิง	219
เกี่ยวกับผู้เขียน	223

เรื่องราวชีวิตของคนธรรมดาๆ ที่ชื่อเอ็ดสัน

โทมัส อัลวา เอดิสัน เกิดในปี ค.ศ. 1847 ที่เมืองมิลาน มลรัฐโอไฮโอ เมื่อเขาอายุได้ 6 ขวบ ครอบครัวของเอดิสันย้ายมาอยู่ที่เมืองพอร์ตฮิวรอน มลรัฐมิชิแกน ในหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่งทางตะวันตกของประเทศสหรัฐอเมริกา สถานที่ซึ่งความเฟื่องฟูจากการค้าขายอย่างคึกคักในส่วนอื่นๆ ของประเทศเริ่มไหลทะลักเข้ามาเป็นครั้งแรก เนื่องจากการเชื่อมต่อของเส้นทางรถไฟสายตะวันตกแกรนด์ทรังก์ผ่านเมืองอุตสาหกรรมอย่างดีทรอยต์ ซึ่งเชื่อมต่อกับแม่น้ำไปยังที่อื่นๆ ในโลกที่แผ่ขยายออกไป

จากงานเขียนโดยโฮเรซีโอ แอลเจอร์ ซึ่งมีรูปแบบการเขียนที่เป็นชีวิตประจำวัน และภาพยนตร์อมตะ เรื่อง *หนุ่มน้อยทอม เอดิสัน* (Young Tom Edison) (ซึ่ง มิกกี รูนนี่ แสดงนำ) และสุภาพบุรุษเอดิสัน (Edison the Man) (แสดงโดย สเปนเซอร์ เทรซี) ทั้งสองเรื่องเข้าฉายในปี ค.ศ. 1940 โดยพรรณนาให้เห็นภาพว่าเอดิสันเป็นเด็กที่แยกตัวจากเพื่อนฝูง และความเป็นอัจฉริยะของเขาเป็นเรื่องที่ผิดธรรมดา ซึ่งเป็นเครื่องแสดงว่าในอนาคตเขาจะต้องเติบโตขึ้นเป็นนักประดิษฐ์ที่ทำงานตามลำพัง เป็นอัจฉริยะทางความคิดสร้างสรรค์ซึ่งสมควรได้สมญานามว่า “พ่อมด” และ “เทพไฟเรมี-อิธัสยุคใหม่”

แต่ความจริงก็คือเอดิสันในวัยเด็กไม่ได้ผุดผ่องไปจากยุคสมัยและสถานที่ที่เขาอยู่ เอดิสันเป็นเด็กช่างสงสัยอย่างมาก และความอยากรู้อยากเห็นก็ทำให้เขามีปัญหาบ้างในบางครั้ง ดังคำกล่าวที่ว่าเด็กผู้ชายยังงี้ก็เป็นเด็กผู้ชายอยู่วันยังค่ำ ยิ่งไปกว่านั้นประเทศอเมริกาในยุคกลางศตวรรษที่ 19 ทำให้เด็กที่เปี่ยมด้วยความอยากรู้อยากเห็นหลายคนงั้นงั้น เอดิสันเบื่อโรงเรียน เขาเข้าเรียนในชั้นเรียนเป็นครั้งคราว และออกจากโรงเรียนหลังจากเข้าเรียนได้เพียงไม่กี่ปีเพื่อเรียนหนังสือเองที่บ้านกับมารดาผู้ซึ่งมีความรักให้อย่างล้นเหลือ จะว่าไปก็ไม่แตกต่างจากเด็กผู้ชายชาวอเมริกันส่วนใหญ่ในสมัยนั้น เป็นยุคที่เด็กๆ เข้าเรียนในโรงเรียนระดับประถมศึกษาเพียงไม่กี่ปี และจากนั้นจะเริ่มเข้าทำงานก่อนอายุ 13 ปี โทมัส เอดิสัน โชคดีอย่างสุดๆ ที่มีมารดาที่มีศักยภาพและยินดีส่งเสริมให้มีความสำคัญกับการศึกษา

เรื่องที่รู้จักกันดีอีกเช่นกันคือเรื่องราวที่เด็กหนุ่มเอดิสัน วัย 12 ปี ที่เฉลียวฉลาดและทะเยอทะยานจะได้ทำงานเป็น “คนขายหนังสือพิมพ์” และได้รับสัมปทานให้ขายสินค้าบนรถไฟสายตะวันตกแกรนด์ทรังก์ เขาขายหนังสือพิมพ์ นิตยสาร ขนมหวาน แชนด์วิช และสินค้าอื่นๆ ให้กับผู้โดยสารระหว่างพอร์ตฮิวรอนและดีทรอยต์ การได้งานขายหนังสือพิมพ์ค่อนข้างเป็น

เรื่องธรรมดาๆ สำหรับเด็กผู้ชายในกลางศตวรรษที่ 19 แต่เป็นเรื่องจริงที่ว่าเด็กหนุ่มเอ็ดสันทำอะไรๆ มากกว่าแค่ขาย หนังสือพิมพ์ดีทรอยต์ ฟรี เพรส ธรรมดาๆ เขาเริ่มต้นเขียนหนังสือ เป็นบรรณาธิการ และตีพิมพ์หนังสือพิมพ์ของตนเองที่เต็มอ้อมไปด้วยข่าวสารที่น่าสนใจสำหรับท้องถิ่น นำทั้งใช้ใหม่ครับ ? นำทั้งอย่างแน่นนอน แต่ว่าแหวกแนวหรือเปล่า ? ไม่เลยครับ หนังสือพิมพ์ของเอ็ดสันเป็นเพียงหนังสือพิมพ์ที่ดีฉบับหนึ่งในบรรดาหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นดีๆ ที่ตีพิมพ์ด้วยตัวเองซึ่งผุดขึ้นทั่วทั้งประเทศ มีหน้าซ้ำยังมีหลายฉบับที่ผลิตโดยเยาวชนและวัยรุ่น ไม่ต้องสงสัยว่าเอ็ดสันเริ่มนำนวัตกรรมที่นำทั้งมาสู่รูปแบบที่ปฏิวัติกันโดยการใช้แทนพิมพ์ขนาดเล็กที่ไม่ใช้แล้วจากสำนักพิมพ์ของ หนังสือพิมพ์ดีทรอยต์ ฟรี เพรส มาใช้พิมพ์หนังสือพิมพ์ของเขาบนขบวนรถไฟขณะที่กำลังเคลื่อนที่ ซึ่งไม่เพียงแต่สร้างความแปลกใหม่ให้กับหนังสือพิมพ์ของเอ็ดสันเท่านั้น แต่ยังทำให้ข่าวสารที่เขาเสนอมีความสดใหม่และใกล้ชิดเคียงการรายงานข่าวทันทีขณะที่เกิดเหตุการณ์ มีหน้าซ้ำยังทำให้ผู้ประกอบการหนุ่มใช้เวลาในระหว่างเดินทางให้เกิดประโยชน์สูงสุดไปกับการตีพิมพ์หนังสือที่มุ่มดูโดยสารสำหรับบรรทุกกระเป๋าเดินทาง หลังจากนั้นเขาถึงกับจัดบริเวณส่วนหนึ่งในตู้โดยสารบรรทุกสัมภาระให้เป็นที่วางทั้งแทนพิมพ์และโต๊ะทำการทดลองของเขา แน่นนอนว่าไม่มีเด็กชายหนังสือพิมพ์คนไหนทำหรือแม้แต่คิดจะทำ เอ็ดสันถือกำเนิดมาพร้อมๆ กับคุณสมบัติอย่างหนึ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ นั่นคือ การรู้คุณค่าของเวลาที่มีไม่เพียงพอ ตั้งแต่ในวัยเยาว์เขาได้รับแรงผลักดันให้ใช้ทุกชั่วโมงไปกับการสร้างผลงาน

แน่นนอนว่าเอ็ดสันเป็นนักประดิษฐ์ที่อยู่ในยุคแรกๆ อย่างไรก็ตามเขาก็มีความคล้ายกับนักประดิษฐ์คนอื่นๆ ในยุคของเขามากกว่าที่จะแตกต่างเช่นเดียวกับเด็กหนุ่มในชนบทที่มีรุ่นราวคราวเดียวกัน เอ็ดสันสนใจในเรื่องของการปฏิวัติการคมนาคมที่ไม่หยุดนิ่งซึ่งส่งผลกระทบต่อคนทั้งประเทศ การเดินรถไฟที่แตกแขนงออกไป การปฏิวัติที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีการสื่อสารอย่างโทรเลข การพัฒนาเทคโนโลยีทั้งสองอย่างนี้ถูกกระตุ้นจากสงครามกลางเมืองที่

ไม่หยุดนิ่ง ทำให้ความต้องการขนย้ายผู้คนและสินค้าเพิ่มมากขึ้น และความต้องการสื่อสารข่าวสารอย่างฉับไว การได้ข้อเกี่ยวกับบริษัทโทรไฟและธุรกิจข่าวสารทำให้เด็กหนุ่มได้สัมผัสกับวงการเครื่องส่งโทรเลขและผู้ส่งโทรเลข อีกทั้งความสนใจเทคโนโลยีในด้านนี้ก็ไปด้วยกันได้กับความอยากรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ (ซึ่งนำไปสู่พลังงานไฟฟ้า เทคโนโลยี และสิ่งประดิษฐ์ในภายหลัง) เมื่อเขาเริ่มทำงานเป็นนักส่งโทรเลขในปี ค.ศ. 1863 เอดิสันเข้าร่วมในกลุ่มกับเด็กหนุ่มที่มีใจรักเทคโนโลยี ซึ่งหลายคนถ้าไม่ใช่นักประดิษฐ์ ก็ต้องเป็นช่างบัดกรีจำเป็นที่ไม่เคยพอใจและไม่ยอมปล่อยให้เครื่องจักรกลไฟฟ้าหยุดนิ่งในแบบเดิมโดยไม่ได้ยื่นมือเข้าไปปรับปรุงแก้ไขเป็นอันขาด ต้องยอมรับว่านักโทรเลขส่วนใหญ่อุทิศเวลาไม่น้อยเพื่อปรับปรุงอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับแต่ละคน หรือมีฉะนั้นก็ปรับแต่งอุปกรณ์ที่ตนเองใช้ไม่ตรงนี้ก็ตรงนั้น เอดิสันในวัยรุ่นพบว่าตัวเขาเองก็อยู่ในวัฒนธรรมที่ทั้งรักษาไว้และเรียกร้องนวัตกรรม ตลอดจนการแก้ไขปัญหาทางเทคนิคควบคู่กันไป ซึ่งแทบจะเกี่ยวข้องกันโดยตรงและเกิดขึ้นตลอดเวลา ยิ่งกว่านั้นความต้องการการสื่อสารที่ฉับไว ระหว่างบุคคลกับบุคคล ธุรกิจกับธุรกิจ และผู้สื่อสารกับหนังสือพิมพ์ ก็มักพัฒนาไปรวดเร็วเกินกว่าเทคโนโลยีที่มีอยู่ บริษัทโทรเลขจึงต้องการสิ่งประดิษฐ์อยู่เสมอและพวกเขาก็เต็มใจที่จะจ่ายเพื่อให้ได้มา

หลังจากที่ทำงานเป็น “เจ้าหน้าที่ส่งโทรเลขบนรถไฟ” ได้ประมาณ 4 ปี เอดิสันได้กลายเป็นเจ้าหน้าที่ขายข้อความที่เดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ เขาสร้างชื่อเสียงในหมู่นักส่งโทรเลขในแง่ของคุณสมบัติพิเศษในการปรับปรุงเทคโนโลยีของเขา เอดิสันเดินทางกลับเมืองพอร์ตฮิวรอนเป็นระยะเวลาดสั้นๆ จากนั้นในปี ค.ศ. 1868 เขาได้รับการสนับสนุนจากนักธุรกิจและย้ายมาอยู่ที่เมืองบอสตัน สถานที่ซึ่งเขาได้กลายเป็นนักประดิษฐ์เต็มตัว เมืองบอสตันเป็นศูนย์กลางทางการเงินที่สำคัญในขณะนั้น และยังมีแหล่งความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีอยู่ตามมหาวิทยาลัยและห้องสมุดชั้นเยี่ยมต่างๆ บรรยากาศทาง

การเงินประกอบกับสภาพแวดล้อมทางวิทยาศาสตร์ที่มีความเชี่ยวชาญและสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยี ทำให้เอ็ดิสันเริ่มทำงานสำคัญในชีวิต

สิทธิบัตรใบแรกของเขาเป็นเครื่องบันทึกคะแนนเสียงที่พัฒนาขึ้นในปี ค.ศ. 1868 สิ่งประดิษฐ์ชิ้นนี้ประสบความสำเร็จทางด้านเทคนิค คือสามารถทำงานได้ดี แต่ล้มเหลวในเชิงพาณิชย์ คือล้มเหลวในการหาตลาด เอ็ดิสันตั้งใจประดิษฐ์เครื่องนี้ขึ้นเพื่อขายให้กับสถานีวิทยุแห่งชาติและท้องถิ่น เขาคิดว่าลูกค้าเหล่านี้จะพอใจกับความรวดเร็วและประสิทธิภาพในการบันทึกคะแนนเสียงในระหว่างการทำงานของสมาชิก อันที่จริงเมื่อเอ็ดิสันจัดแสดงการใช้อุปกรณ์ เขาพบว่าสิ่งสุดท้ายที่สมาชิกสถานีวิทยุต้องการก็คือความรวดเร็วและประสิทธิภาพในการนับคะแนนเสียง พวกเขาชิกรุ่นเคยกับการใช้กระบวนการรวบรวมคะแนนเสียงที่ยุ่งยากและล่าช้า เพื่อให้ได้มีเวลามากพอในการโน้มน้าวคะแนนเสียงจนนาทีสุดท้ายและเพื่อรวบรวมคะแนนเสียงให้ได้มากเท่าที่ต้องการ จากความล้มเหลวในครั้งแรกทำให้เอ็ดิสันได้รับบทเรียนอันมีค่า นับจากนั้นมาเขาก็ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะคำนึงถึงการตลาดและความต้องการก่อนที่จะเริ่มลงมือสร้างสิ่งประดิษฐ์อื่นๆ สำหรับเขาแล้วบทเรียนนี้มากพอที่จะเปลี่ยนแปลงความล้มเหลวชั่วคราวให้กลายเป็นความสำเร็จตลอดชีวิต เอ็ดิสันเชื่อว่าไม่มีความล้มเหลวที่แท้จริงถ้าเราสามารถเรียนรู้บางอย่างจากมัน

แม้ว่าเขาจะไม่ร่ำรวยขึ้นทันทีจากเครื่องบันทึกคะแนนเสียง แต่เอ็ดิสันก็ได้รับประสบการณ์อันมีค่าในปี ค.ศ. 1869 เขาย้ายมาที่เมืองนิวยอร์ก ก่อตั้งธุรกิจครั้งแรกอย่างเป็นทางการเพื่อผลิตอุปกรณ์เกี่ยวกับโทรเลข เป็นผู้รับเหมาช่วงให้กับบริษัทเวสเทิร์น ยูเนียนและบริษัทอื่นๆ สองปีต่อมาในปี ค.ศ. 1871 เขาก่อตั้งโรงงานของตัวเองที่รวมห้องทดลองและห้องทำงานไว้ด้วยกัน ที่เมืองนิวยอร์ก มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ ในปีเดียวกันนี้เขาแต่งงานกับภรรยาคนแรกคือแมรี สติลเวลล์